

**HET DOEL HEILIGT
DE MIDDELEN**

**HET DOEL HEILIGT
DE MIDDELEN**

**MIJN STRIJD VOOR EEN NIEUWE
EN BETERE NATIONALE ORDE.**

**EEN GETUIGENIS VAN
RICHARD PREIN**

StoryTerrace®

Tekst Richard Prein

Foto omslag De oppermachtige kardinaal De Richelieu die hard ingreep
toen dat nodig was voor het landsbelang. (Schilderij van Henri Motte)

Vormgeving boek en omslag Grade Design, Londen

Copyright © 2018 StoryTerrace en Richard Prein

Tekst is privé en confidencieel

Eerste druk juni 2018

StoryTerrace

www.StoryTerrace.nl

INHOUD

INLEIDING	7
1. TWIJFELS	9
2. ZIEN EN GEZIEN WORDEN	12
3. BELANGRIJKE ONTMOETINGEN	27
4. HET POLITIEKE LEERPROCES	35
5. DE RPR	41
6. EUROPA	51
7. SOCIÉTÉ DE STRATÉGIE	63
8. PASSIE VOOR HET GROENE EILAND	66
9. AFSCHEID VAN EEN PATRIARCH	73

10. ROTTERDAM: EEN NEDERLANDSE ANNABERG	76
11. EEN TOEKOMST?	82

INLEIDING

In deze getuigenis beschrijf ik de intellectuele, sociale en politieke ontwikkeling die ik heb doorgemaakt vanaf het moment dat ik als jonge idealistische student met een Europese opvoeding in Parijs actief werd.

Na veel ontmoetingen in de hogere kringen van de politieke macht in Frankrijk en in andere landen leerde ik de mechanismen kennen die bepalend zijn voor politieke invloed. Ik ontdekte de voor mij tot dan toe onbekende en onzichtbare parallelle milieus die de macht beïnvloeden, maar heb die milieus snel afgewezen.

In de loop van de afgelopen vijftientig jaar ben ik nu, naast mijn professionele activiteiten, aanwezig in de straten van verschillende Europese landen waar ik me fysiek en intellectueel inzet voor de verdediging van het nationaal belang, cultuur en volk.

Wat hierna volgt is het verhaal van iemand die zich, net zoals veel andere mensen, niet meer kan identificeren met de huidige samenleving en die wil deelnemen aan de opbouw van een nieuw Europa met het perspectief op een betere toekomst.

Richard Prein

Richard Prein

1

TWIJFELS

Het is een grijze zaterdagochtend, enkele dagen voor kerst. De nachtelijke duisternis is nog niet verdwenen. Tijdens deze kortste dagen van het jaar heb je vaak de meeste tijd om over jezelf en je omgeving na te denken. Ik ben ziek geweest en door de ijpende koorts merkte ik hoe complex het menselijk brein werkt en hoe eindeloos de paden zijn die je hersenen op zo'n moment volgen. Alles kwam voorbij. Ik had flashbacks naar plekken waar ik ooit geweest ben, momenten en gedachten van tientallen jaren geleden. Er kwamen beelden voorbij van gebeurtenissen die ik heb meegemaakt en waarvan ik kennelijk iets heb opgeslagen in mijn herinnering. En elke keer was er de vraag of die beelden wel allemaal echt waren.

Het was de tweede keer dat ik deze maand ziek was. Maar nu is de koorts eindelijk gezakt; ik heb weer zin in een kop sterke koffie en ik heb voor het eerst weer normaal kunnen eten. Ik beseft dat het een heftig jaar is geweest, ook een vermoeiend jaar door de permanente strijd zonder dat sprake

was van een echte doorbraak of van een duidelijk vooruitzicht op verandering. Ik vraag me af of ik wel goed bezig ben. Terugblikkend op het afgelopen jaar heb ik een sterk gevoel van demotivatie. Ik heb geen zin me in te zetten voor een maatschappij waarin ik me niet thuis voel, een maatschappij met een toekomst waarin ik niet geloof, met leiders waarin ik geen vertrouwen heb. Waarom zou je nog actievoeren, nog proberen invloed uit te oefenen? Ik heb in de loop der jaren veel charismatische mensen leren kennen in de politiek en in het bedrijfsleven, maar het worden er steeds minder. Tegelijkertijd is er steeds minder respect voor diegenen die boven je gesteld zijn. Intussen is de politiek vervangen door ambtenaren die de dienst uitmaken en worden er nauwelijks nog echte beslissingen genomen. Veel mensen die ik heb leren kennen waren vervelende lui, maar je had ze wel nodig en ze namen besluiten.

Eerst nog maar eens een kop koffie. In de keuken bij het Senseo-apparaat besef ik dat dit al mijn derde machine in twee jaar tijd is. Maak ik ze elke keer kapot? Nee, die apparaten zijn zo geprogrammeerd dat ze zich na een bepaalde tijd als het ware vernietigen. Want elke keer iets nieuws moeten kopen is goed voor de economie. Toch is het opmerkelijk dat bij de huidige economische groei niet alleen de consumptie, maar ook het aantal incassobureaus exponentieel toeneemt. Hoewel, echt vreemd is dat niet: de inkomens stagneren, geheel in lijn met ons liberale Angelsaksische economische model. De kredieten vloeien echter in overvloed, geleend geld dat wordt